Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 147. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 1-го ЛИПНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JULY 1, 1978 No. 147 VOL. LXXXV.

ЦЕНТРАЛЯ УКРАЇНСЬКИХ КООПЕРАТИВ ВІДБУЛА ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ. Р. МИЦИК ОБРАНИЙ НА ГОЛОВУ

Учасники Загальних Зборів ЦУКА в Ню Йорку

Ню Йорк, Н. Й. — В днях 24 і 25 червня ц. р. тут в авдиторії школи св. Юра відбулися чергові Загальні Збори Централі Українських Кооператив Америки (ЦУКА) з участю 60 представників 22 кооператив з усіх 31 членів ЦУКА, які на кінець 1977 року об'єднували округло 37,500 членів і розпоряджали фондами понад 111 мільйонів долярів.

Деякі з кооператив розпоряджають фондами коло 20 мільйонів і більше, та мають за собою 25-27 літ діяльности. Інші молодші й менші, що недавно розпочали свою працю. Всі вони однак виказують поважне збільшення числа членів та зріст оборотових фондів на користь своїх членів та на добро наших громадських установ, наших церков і шкіл, яким наші кооперативи допомагають щедрими своїми датками.

Перший день нарад, що був присвячений звітам завідуючих органів і програмовим доповідям та дискусії над звітами та доповідями, закінчено спільною вечерою делегатів та гостей, під час якої представник УККА мгр І. Базарко виголосив доповідь, в якій виказав як великі є ще можливості для дальшого росту наших кооператив та як широке є поле для поширення діяльности вже існуючих кооператив і основування нових у тих громадах, де ще такі не діють, коли українські католицькі парафії мають зареєстрованих понад 262,000 українських родин, українські православні парафії виказують округло 65,000 родин, а українські протестантські церкви коло 16,000 наших родин; церкви наших закарпатських русинів, до яких ми повинні також найти доступ, мають понад 277,000, а є також велике число наших людей, які незареєстровані взагалі в ніодній із українських церков.

Другий день нарад, які були присвячені справі розбудови журналу „Наш Світ", що його як двомісячник видає ЦУКА спільно з Об'єднанням Українців Америки „Самопоміч", бюджетовим справам ЦУКА та плянуванні праці на майбутнє, закінчено вибором завідуючих органів ЦУКА на найближчу дворічну каденцію та схваленням відповідних резолюцій.

Одноголосно обрано Раду ЦУКА в такому складі: Роман Мицик — голова, Лев Футала та д-р Богдан Кекіш — містоголови, Нестор Филипович — секретар та Роман Бігун, Володимир Гаврилюк, Володимир Гупалівський, д-р Володимир Пушкар, Степан Кравченюк, інж. Сидір Тимяк, Степан Чайківський, Всеволод Саленко, інж. Дмитро Григорчук і Володимир Мартинець — члени.

В склад Контрольної Комісії увійшли: інж. Роман Раковський, Олександер Атановський, адв. Роман Гуглевич та Павло Турула.

Крім того, через акламацію обрано почесним головою ЦУКА дотеперішнього голову ЦУКА Омеляна Плешкевича за його великі заслуги для розбудови ЦУКА.

Нарадами, які розпочато молитвою, що її провів о. д-р Володимир Ґавліч, ЧСВВ, парох і ігумен церкви св. Юра в Ню Йорку, проводила президія у складі Омеляна Плешкевича, як предсідника, Дмитра Григорчука, як заступника предсідника та Нестора Филиповича, як секретаря.

Мондейл розпочав поїздку по Близькому Сході

Вашінгтон/Єрусалим. — Віцепрезидент Волтер Мондейл, на чолі великої делегації членів уряду ЗСА та представників жидівської громади в Америці, у четвер, 29-го червня, відлетів до Ізраїля, де плянує відбути наради з прем'єром Менахеном Беґіном, міністром закордонних справ Моше Даяном, міністром оборони Езерем Вайцманом та іншими членами ізраїльського уряду відносно теперішнього застою у мирових переговорах з Єгиптом.

Білий Дім і сам Віцепрезидент зазначають, що Мондейл не представить ізраїльському урядові жадних нових пропозицій щодо розв'язки проблеми в справі окупованих арабських територій на західньому березі ріки Йордан і біля міста Ґази, чи відносно інших контроверсійних питань, а головним завданням його поїздки є підтвердити, що Америка, не зважаючи на теперішні непорозуміння з урядом прем'єра Беґіна, далі зобов'язана ґарантувати безпеку Ізраїля як самостійної держави.

Повертаючись до ЗСА, Віцепрезидент у понеділок, 3-го липня, на кілька годин зупиниться в Єгипті, щоб зустрінутися з членами уряду президента Анвара ель-Садата, а може і з самим Садатом.

Щодо конкретних старань в справі відновлення безпосередніх переговорів між Єрусалимом і Каїром, які перервано в січні ц. р., то державний секретар Сайрус Венс плянує в липні відбути наради з міністрами закордонних справ Ізраїля та Єгипту і існує можливість, що тоді єгипетський та ізраїльський міністри переговорюватимуть між собою.

Закликають Конґрес зліквідувати ембарґо на продаж зброї Туреччині

Вашінгтон. — У середу, 28-го червня, члени Сенатської комісії для справ збройних сил вислухали заклики державного секретаря Сайруса Венса, секретаря оборони Гарольда Бровна, генерала Дейвида Джовнса, голови Об'єднаних Щефів Штабу, і генерала Александра Гейґа, головнокомандувача збройними силами Північно-Атлантійського Союзу (НАТО), відносно скасування ембарґо на продаж зброї Туреччині, яке було встановлене Конґресом в 1975-му році після окупації північної частини Кипру турецькими військовими частинами, які вживали американську зброю.

Згадані члени уряду президента Джіммі Картера і старшини збройних сил вказували, що ембарґо спричинилось до того, що Туреччина припинила всю діяльність на американських військових базах на турецькій території, що дуже послабило оборонну, а зокрема розвідчу спроможність НАТО в східній частині Середземного моря.

Секретар Венс повідомив, що Туреччина дала до зрозуміння, що якщо ембарґо буде уневажнене, то діяльність на американських базах буде відновлена.

Свідчення членів уряду і військовиків перед Сенатською комісією для справ збройних сил - це частина із широкозакроєної акції Білого Дому, яка має на меті переконати законодавців якнайшвидше уневажнити ембарґо на продаж зброї Туреччині.

НАЙВИЩИЙ СУД ВИДАВ КОМПРОМІСОВЕ РІШЕННЯ ЩОДО ПРИНЦИПУ „ПОЗИТИВНОЇ АКЦІЇ"

Вашінгтон. — Найвищий Суд ЗСА в середу, 28-го червня, 5-ма голосами проти 4-ох вирішив, що програма Каліфорнійської Медичної Школи, яка призначувала точну кількість місць для учнів із расових меншин, противиться Конституції ЗСА і тому ця школа мусить прийняти білого кандидата Аллена Беккі, подання якого відкинено в 1973-му році, хоча він мав кращі кваліфікації ніж 16 інших аплікантів, яких прийнято з уваги на приналежність до расових меншин.

Найвищий Суд в той самий час такою самою кількістю голосів рішив підтримати принцип „позитивної акції", тобто погодитися зі становищем, що при прийнятті студентів до вищих шкіл адміністрації університетів „повинні брати під увагу расову приналежність кандидатів", щоб таким чином виправити зло, заподіяне минулою дискримінацією проти членів цих меншин. Отже, Суд вирішив, що негри, пуерто-рíканці, мехіканці, індіяни та інші таки можуть одержувати „спеціяльні привілеї" при прийнятті до вищих шкіл, але ці програми „позитивної акції" мусять бути „більш гнучкі", ніж програма Каліфорнійської Медичної Школи, тобто не можуть встановляти точно окреслених квот.

Аллен Беккі, інженер по фаху, висловив вдоволення з рішення Найвищого Суду, повідомляючи, що розпочне медичні студії в згаданій школі у вересні цього року.

Хоча більшість провідників негритянських, пуерто-ріканських та інших небілих груп вдоволені з факту, що Суд в принципі підтримав „позитивну акцію", то деякі з них заявляють, що Найвищий Суд повинен таки був підтримати конституційність квот для членів расових меншин.

Натомість інші коментатори вказують, що Суд своїм рішенням фактично злеґалізував „зворотну дискримінацію" проти білих, хоча було б гірше, якщо б Найвищий Суд погодився на точно встановлені квоти для расових меншин. Противники рішення Суду вказують, що університети, медичні і правничі школи все одно матимуть право дискримінувати білих, приймаючи менш кваліфікованих негрів, пуерто-ріканців тощо, навіть без квот.

Покищо не відомо, чи рішення Найвищого Суду в справі Аллена Беккі стосуватиметься також прийняття на працю членів расових меншин, тобто чи і в справі затруднення вони теж матимуть деяке першенство. Найвищий Суд зазначив, що рішає тільки справу щодо квот у вищих школах, але коментатори вказують, що нижчі суди можуть покликатися на справу Беккі, коли вирішуватимуть судові клопотання відносно „позитивної акції" щодо затруднення.

Італійський парлямент розпочав голосування над вибором нового президента

Рим, Італія. — Пресові агентства інформують, що обидві палати італійського парляменту зібрались 28-го червня ц. р. на свою спеціяльну сесію для обрання нового президента Італії, який мав би зайняти місце Джованні Леоне, дотеперішнього президента, що зрезиґнував у висліді веденої проти нього кампанії італійською Комуністичною партією і деякою головно лівою пресою, яка закидала йому пов'язаність з американською компанією „Лакгід" та інші грошеві надужиття. Перше голосування 630 членів нижчої палати парляменту і 322 сенаторів мало розпочатися в п'ятницю, 29-го червня, і досі ще не відомо скільки кандидатів на президента зголосили свою участь і одержали піддержку поодиноких парляментарних груп. Досі обидві найбільші політичні групи — Християнсько-демократична і Комуністична партії тісно зі собою співпрацювали в парляменті, а комуністи, за певні привілеї в парляменті, піддержували уряд меншости прем'єра Джуліо Андреотті. Існує загальне побоювання, що боротьба за президентське крісло може зруйнувати цю справно діючу коаліцію. Кандидатом з найбільшими виглядами на піддержку усіх великих політичних партій є покищо Бенігно Заккагніні, секретар Християнсько - демократичної партії. Після замордування червоними бриґадистами голови цієї партії і колишнього прем'єра Альдо Моро, який готувався замінити Леоне в грудні ц. р., Заккагніні вибився на передове місце. Третя з черги Соціялістична партія заповіла висунення свого кандидата.

ДВОХ АМЕРИКАНСЬКИХ КОРЕСПОНДЕНТІВ У МОСКВІ СУДИТИМУТЬ ЗА „ОБИДУ"

Обвинувачені Москвою за „обиду": Гаролд Д. Пайпер з „Балтімор Сан" [зліва] і Креґ Р. Вітні з „Ню Йорк Таймсу" перед будинком московського суду після вислухання в ньому обвинувачень проти них минулої середи, 28-го червня.

Москва. — Дейвід К. Шіплер, кореспондент „Ню Йорк Таймсу" в Совєтському Союзі, додатково інформує у числі газети з 29-го червня, ц. р., про новий розвиток в акції совєтських властей проти двох американських кореспондентів — Креґа Вітнея з „Ню Йорк Таймсу" і Геролда Пайпера з „Балтимор Сан". В середу 28-го червня згадані кореспонденти, — як про це вже коротко інформовано, — з'явилися на рекомендацію американської амбасади в Москві, перед совєтським суддею Левом Алмазовим, який зачитав їм формальне обвинувачення і скаргу Державного Комітету совєтського радіо і телевізії, в якому говориться, що Вітні і Пайпер, передаючи інформації з Тбілісі, столиці Грузинської ССР, про засуд Звіяда Гамсакурдія, за приналежність до Групи нагляду за виконанням Гельсінкської угоди, опрокидували у своїх звідомленнях твердження совєтської телевізії і радіо, які подавали, що Гамсакурдія покаявся і жалував за свою ранішу діяльність. Вітні і Пайпер тоді інформували на підставі розмови з рідними і приятелями Гамсакурдії, що вістка про „покаяння" могла бути сфабрикована засобами совєтської масової інформації і це приписано кореспондентам як „обиду" Державного Комітету, який і заскаржив їх до суду

Виклик закордонних кореспондентів до совєтського суду був незвичним і тому викликав консернацію та деяке здивування в дипломатичному світі, бо досі совєтський уряд не стосував леґальних акцій супроти кореспондентів за їхні інформації, друковані не в Совєтському Союзі. Суддя Алмазов зажадав від обох кореспондентів писаної відповіді на закиди і визначив 5-го липня, як день розправи. Згідно з параграфом 7-им совєтського цивільного закону, суд може жадати надрукування перепрошення у газетах, для яких працюють Вітні і Пайпер, або покарати кореспондентів грошевою гривною. Не відомо тільки, як совєтський суд може домогтися надрукування такого перепрошення, коли він не має юрисдикції над газетами, друкованими в З'єднаних Стейтах Америки. Пайпер, який має закінчені правничі студії, заявив, що його і Вітнія може судити суд в Балтиморі і Ню Йорку, а не в Москві. „Ніхто з совєтського Державного Комітету радіо і телевізії не міг бути ображений, бо я у своєму репортажі навіть не згадував його по іменно", — додав Креґ Вітні. Обидва кореспонденти подавали опінію совєтських громадян - знайомих і приятелів Гамсакурдії, а не свою власну. Звіяд Гамсакурдія, як відомо, є сином покійного Константина Гамсакурдії, любленого у цілій Грузії письменника і, тому совєтському судові дуже тяжко приходилось змонтувати проти нього обвинувачення, помимо того, що Звіяд належав до Гельсінкської Групи і, як твердили совєтські судді проповідував сепаратизм, тобто відділення Грузії від СССР. КҐБ і совєтські судді та прокуратура робили все можливе, щоб добитися бодай будь-якого покаяння від Гамсакурдії, а в кінці, коли це їм не пощастило, вони, як кажуть рідні і знайомі засудженого дисидента, сфабрикували самі „покаянну заяву", яка була опісля опублікована в грузинській пресі. Про ці справи вичерпно інформували обидва обвинувачені тепер кореспонденти, наразившись на судову відповідальність. Але, як заявив редактор „Ню Йорк Таймсу" А. М. Розентал в розмові з кореспондентами „в Совєтському Союзі всі організації є державними і тому закордонним журналістам є дуже тяжко працювати в таких обставинах". Розентал домагався від СССР тільки такого права для своїх кореспондентів, яким користуються совєтські у цій країні.

У Філії УКУ в Чікаґо закінчився весняний семестр

Чікаґо (Н. Н.). — Чікаґська Філія Українського Католицького Університету закінчила врочистою сесією весняний семестр 1977—78 академічного року та п'ятий рік свого існування. Святочна сесія закриття року відбулася 16 червня, а її попередив благодарний молебень в соборі свв. Володимира й Ольги. В самій сесії взяло участь коло ста осіб.

Митрофорний протоієрей Маріян Бутринський, голова Товариства „Свята Софія" в Чікаґо, яке спонзорує місцеву Філію УКУ, слав звідомлення з діяльности за академічний рік, а саме про звичайні курси, які продовжувалися в обидвох семестрах, про окремі сесії і доповіді для ширшої публіки та про видавничу діяльність. Цього року Філія в Чікаґо видала свою першу публікацію, а саме книгу мґра Івана Мухина „За віру батьків (Унія в художніх творах В. Короленка)". Звітодавець також говорив про пляни Філії і Товариства „Свята Софія" на наступний рік.

За академічний зміст сесії складалися дві доповіді: Отця Митрата Зенона Злочовського про Українську Греко - Католицьку Церкву в Польщі сьогодні, та д-р Василя Маркуся про релігійний опір в Україні.

Отець Митрат Злочовський представив ситуацію української меншости в Польщі після 1945 р., а саме переселення українців на схід і захід та початкову політику комуністичного уряду, яка зводилася до невизнання української етнічної групи в Польщі. У висліді, не визнавалася також окрема релігійна українська католицька спільнота східнього обряду. 1956-ий рік приніс зміни; із залеґалізуванням національної меншости, відродилося й релігійне життя, бо були священики і вірні. Велику заслугу в цьому мають покійний генеральний вікарій для українців, о. митрат В. Гриник, як і теперішній його заступник, о. митрат С. Дзюбина, які здобули певні полегші для наших священиків і душпастирських осередків від кардинала Ст. Вишинського, якого Апостольська Столиця іменувала ординарієм для українців католиків у Польщі.

Проф. В. Маркусь своєю доповіддю про релігійний спротив і самвидав в Україні закінчив цикл викладів на тему: Релігія і комунізм. Він з'ясував різні фор-

(Закінчення на ст. 4-ій)

ДЕНЬ СОЮЗЯНКИ НА СОЮЗІВЦІ

(О. П.) — Традиційний „День Союзянки", що його влаштовує Окружна Управа СУА, відбудеться 20 серпня 1978 р. (неділя) на Союзівці, оселі УНСоюзу в Керґонксоні. Передбачено багату програму, мистецькі точки, показ вишиваних одягів, що їх моделюватимуть молоді і наймолодші модельки, та багато інших розваг. У програмі передбачується спільний обід. Запрошують усіх союзянок з Ню Йорку і околичних округ. Замовлення на обіди і автобус у Ню Йорку приймає п. Михайлина Баран, вечорами телефон WA7-8776.

МАЛЕНЬКІ НАШІ РУКИ...

(О. С. П.). — ХУІІІ Конвенція Союзу Українок Америки відбулася в днях 27 — 29 травня у Ню Йорку і її кличем було: „Сьогоднішна українська дитина — майбутнє українського народу". Тим кличем Конвенція звернула увагу організацій і громадянства на дитину і її проблеми. Тема не нова — Союз Українок давно клопочеться долею малят і молоді — але тепер підхід до цієї теми інший, чим ми до нього звикли. У періоді підготовки до Міжнародного Року Дитини, що його проголосили Об'єднані Нації і який проходитиме у 1979 р., світ постановив звернути увагу не тільки на саму дитину, її здоров'я і виховання, але також і на довкілля, у якому ця дитина зростає. Це довкілля творять природа і людське середовище — батьки, школи, релігійні і державні установи, які покликані займатися дітворою. Дедалі індустрія, радіо, телебачення, література — коротко, акції Об'єднаних Націй охоплюють цілість життя у містах і селах. У всіх починах дитина займає центральне місце і, що найважливіше, вона не є виключно пасивним об'єктом нашого клопотання. Дитина повинна приймати активну участь по змозі у всіх акціях Міжнародного Року Дитини.

Союз Українок Америки зручно підхопив ідею активізації дітей, влаштовуючи конкурс „Хто ми і чиї ми діти", а відтак виставку нагороджених і надісланих праць під заголовком: „Маленькі наші руки"

Виставку влаштувала Виховна Референтура СУА при активній допомозі Округи Ню Джерзі, а і 29 Відділ СУА в Чікаґо теж причинився до успіху виставки, даруючи пропам'ятні жетони з дуже влучним написом: „Маленькими слідами до великого діла".

У виставці взяло участь 210 дітей у віці від 6 — 12 літ. Надіслано — 275 експонатів. Поруч різних малюнків, іграшок, виробів з паперу, окрему увагу присвячено письменній творчості наших найменших. Було зворушливо перечитувати різні оповідання і поеми, викаліграфовані руками наших наймолодших. Скільки то праці вкладено у такі скомпліковані букви „ж" і „ф" може оцінити тільки той, кому на чужині приходилося вивчати писати і читати по-українськи не раз на дуже твердих батьківських колінах... Скільки ж при цьому було „фокусів", маминих благань пока Івасик - Джонні написав „жаба" не тільки „як слід", але майже по-мистецьки...

Поруч із діточими творами, також старше громадянство виявило свою турботу за культурний розвиток дітей — діточа література, платівки, складанки і посібники займали окремий куток. Вирізані з дерева проєкти Едварда Козака до казок „Коза Дереза" і „Рукавичка" звертали увагу публіки. Окремо слід згадати мистецькі знімки, які прикрашували стіни виставової кімнати та які віддзеркалювали зайняття дітей у світличках: ляльковий театр, свято Миколая, а також знімки із кляс українознавства.

Оформлення виставки було теж цікаве, бо відбігало від стереотипів. Мапа Америки з позначеними світличками, якими опікується СУА, була наглядною інформацією про діяльність СУА у цій ділянці. Автоматичний екран працював безперебійно і на ньому показувано кольорові прозірки. Пані з виставового комітету давали радо пояснення і ми не бачили ні знудження, ні змучення — навпаки, вони були повні ентузіязму і нових плянів...

Мені особисто невідомо скільки жінок відвідало цю виставку — напевно (віримо) усі учасниці конвенції. Не знаємо скільки батьків прийшло подивитися на гарні зусилля наших наймолодших громадян і не знаю, чи і скільки дітей прийшло відвідати виставку, яка була влаштована їхніми, або їхніх ровесників експонатами при допомозі їхніх учительок, батьків і СУА...

Виставка „Маленькі наші руки" повинна бути заохотою для наших організацій переводити подібні виставки, конкурси і зайняття у

(Закінчення на ст. 4-ій)

В СССР СУДЯТЬ ЗА НАЦІОНАЛЬНУ СВІДОМІСТЬ — СТВЕРДЖУЄ ПОЛІТВ'ЯЗЕНЬ

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — Як уже раніше інформовано, на Захід продістався повний текст останнього слова Богдана Ребрика на його процесі в Івано-Франківському в 1974 році.

У цьому документі є чимало невідомих досі фактів з життя Ребрика, який сьогодно ув'язнений в Мордовському концтаборі (учр. ЖХ-385/1). Нижче друкуємо уривок з цього документу, повний текст якого появиться у „Зошитах самвидаву" у в-ві „Сучасність".

„...Мене обвинувачують у тому, що впродовж 1970—1974 років я займався ворожою антирадянською діяльністю... Погляньмо, отже, чи я був, або чи я став правопорушником. За десять місяців ув'язнення я, треба признатись, інколи сам починаю вірити, що я винуватець, хоч ніякого злодіяння не вчинив. Ретельність слідчого має замітні результати.

Та хто я такий в дійсності?

Народився я 30 червня 1938 року в селі Павлівка в Івано-Франківській області в селянській родині. В 1943 році померла матір. Батько працював на ріллі. В 1951 році, у наслідок анонімного доносу, батька вислали на Сибір. У 1956 році його реабілітували, в 1957 році він помер. У 1954 році під час оргнабору, я поїхав навчатися у школі ФЗН в місті Маґнітогорськ в Челябінській області. Закінчивши школу, я працював на ...(нечітко) в Маґнітогорську, а від 1957 до 1962 року служив в армії... В

(Закінчення на ст. 4-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Свято Незалежности

У житті кожного народу найважливішою датою є роковини Незалежности. Для американського народу це свято припадає на 4-го липня. Цього року в той день Америка відзначуватиме 202-гу річницю проголошення незалежности 13-ох американських колоній від британської корони.

За цих понад 200 років зайшло багато преважливих змін. Тринадцять слабих колоній зросли до наймогутнішої світової потуги, стали бастіоном демократії, прикладом для країн світу. Сьогодні Америка є головним забором проти агресивних плянів комуністичного світу, зокрема проти імперіялізму Совєтського Союзу. Поневолені народовбивчим і нелюдяним російським комунізмом народи вбачають в З'єднаних Стейтах Америки свого найбільшого приятеля, хоча уряди ЗСА не завжди заступаються за ними так, як ці народи бажали б. Але навіть ті члени поневолених народів, які мають застереження до політики Вашінгтону відносно Совєтського Союзу, здають собі справу, що без З'єднаних Стейтів Америки не можна уявити собі дальшого існування вільного світу.

Для американців незалежність ЗСА є фактом доконаним і вони сприймають цю незалежність як щось самозрозуміле і незаперечне. Незалежність — це складова частина життя кожного американця і тому він над цією справою замислюється рідко, бо не має потреби.

Для нас, українців, незалежність Батьківщини ще далі залишилася тільки дорогою мрією. Дата 22-го січня для українського народу є символом славного минулого, того, що могло бути, як і того, що ще буде. Українці на поселеннях і на Рідних Землях слушно впевнені, що тільки в незалежній державі зможе український нарід розгорнути свої культурні, політичні та економічні потенціяли, тільки в незалежній державі можуть існувати справжня свобода та справжній демократичний устрій. На це ми маємо знаменитий приклад З'єднаних Стейтів Америки.

Американське Свято Незалежности 4-го липня нехай скріпить нашу віру, що вже не за горами той час, коли здійсниться пророцтво Шевченка і Україна таки діждеться „свого Вашінгтона з його праведним законом" та в щасті і радості відзначатиме своє Свято Незалежности, як американці і ми з ними святкуємо Четвертого Липня.

Зловживання детантом

Сьогодні вже ніхто не сумнівається, що американсько-совєтські відносини, а тим самим відносини між Заходом і Сходом увійшли, помимо авторитетних запевнень деяких державних мужів, у критичний стан. Тому не дивно, що, наприклад, промова президента Джіммі Картера, виголошена ним перед кадетами академії морської фльоти в Аннаполісі, викликала широкий відгомін у цілому світі і, як треба було сподіватися, гнівну реакцію комуно-московських верховодів тому, що у цій промові Картер відкрито поставив на порядок дня не тільки проблеми відпруження і співпраці, але й труднощів, що їх, щоб не шкодити розрядці, звичайно промовчували інші державні мужі. Труднощі ці в основному лежать в різному розумінні політики детанту і використовування цієї політики совєтськими верховодами для просування і поширювання своїх ідей у світі, зокрема в новопосталих державах Азії і Африки, навіть при допомозі фізичної військової сили. Газета „Правда", орган ЦК КПСС, засуджуючи промову президента Картера в Аннаполісі і виступи найближчих його дорадників, зокрема д-ра Збігнєва Бжезінського, голову Крайової Ради Безпеки, і державного секретаря Сайруса Венса, обстоювала „право" Совєтського Союзу на ідеологічну боротьбу у цілому світі, яка, мовляв, не противиться засадам політики детанту.

Своєю заявою про обмеженість політики детанту совєтські верховоди викликали пожвавлену дискусію на сторінках західньої преси і заяви деяких державних мужів, між ними президента Франції Валери Жіскара д'Естена, який, виступаючи на пресовій конференції в Парижі, заявив, що він не погоджується з совєтськими аргументами і про це він написав у своєму листі до генерального секретаря ЦК КПСС і голови Президії Верховної Ради СССР Леоніда Брежнєва, кажучи, що політика детанту тільки тоді буде діяти ефективно, якщо вона буде ґльобальною і якщо засад цієї політики держатимуться всі держави світу. Політичні аналітики кажуть, що Жіскар мав у першу чергу на увазі виступи Брежнєва в Празі, у яких він докоряв членським державам Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО), що вони зацікавлені в розпаленні „літеплої війни" в Африці, але при тому нічого не згадував про власну заанґажованість на цьому континенті і присутність там багатьох тисяч комуністичних дорадників з країн Східньої Европи і військових частин Куби.

Очевидно, коли б західні політики брали під увагу історичні факти з минулого СССР, то не потрібно було б повторяти тих самих помилок, бо кожному відомо, що тоталітарні режими, до яких в першу чергу належить Совєтський Союз, ніколи не міняють своєї агресивної політики, стосують тільки іншу тактику. Агресивність бо лежить в суті їхніх систем. Звідсіль й випливає різне розуміння дії політики детанту і тут не допоможуть жадні аргументи і заклики до „чесної гри", бо остаточною їхньою метою є ліквідація „капіталістичного світу" і для цього всяка ціль для комуно-московських тоталітаристів є доброю.

Президент Картер має рацію, коли каже, що він домагатиметься пошанування загальних засад обома надпотугами; поширення політики детанту на цілий світ без „несподіванок" і так званих „визвольних війн" з участю совєтської чи якоїнебудь посторонньої зброї; піддержки ідеологічного змагання мирними засобами;, сильної акції проти провокування нових льокальних війн в різних частинах світу, заборони вишколення терористичних банд, озброєння колишніх колоніяльних народів тощо. Про правильність політики Картера свідчать таки його власні слова: „Презирство до основних прав людини у власній країні та порушення Гельсінкських домовлень привели до засудження СССР всіма людьми, які люблять свободу... СССР намагається експортувати тоталітарну і репресивну форму влади, яка веде до замкненого суспільства. Ці проблеми створюють також совєтській системі труднощі".

Висновок ясний: Москва зловживає політикою детанту і в цьому вся суть постійної загрози для миру в світі.

Роман Рахманний

СУЧАСНІ КРИТЕРІЇ УКРАЇНСЬКОГО ПАТРІОТИЗМУ

I

— Скажіть, як сьогодні розпізнати щирого патріота поміж балакунами, що пропагують спірні та суперечні думки саме в основних питаннях щодо України, її становища та її майбутнього?..

Таке запитання з уст молодої людини українського роду могло б звучати дивно тепер, коли вже минуло 60 років з дня відновлення „самостійної, ні від кого незалежної" української народовладної держави. Адже, здавалося б уже немає потреби розглядатися за ґрунтовними критеріями українського патріотизму, як в Україні, так і на чужині.

Одначе, не лише молоді люди, виховані в чужомовних суспільствах, без належного знання історії буття своїх предків, а й також повоєнні іміґранти, що становлять частину тієї історії, збентежено запитують:

— Як відрізнити сьогодні правдивого українського патріота від фарбованого лиса, що заманює легковірні українські душі в нетри чужих ідеологій та державних концепцій?...

Виправдане шукання

Живемо в дуже змінливих часах. Швидкий розвиток технології, поряд з паралельним занепадом морально-духових цінностей у суспільствах більшости країн світу, спричинює баламутство у мисленні навіть досвідчених людей і політично зрілих націй.

Під прикриттям псевдонаукових, соціяльно-економічних і т. зв. прогресивних релігійно-церковних доктрин діють агітатори з наміром послабити українську національно-культурну й політичну свідомість. Бій за національну самобутність українського народу кипить сьогодні не лише на території України, але й поза її межами: у російських тюрмах, концтаборах, на засланнях і в різних вільних державах, де поселилися українці.

В цьому бою не така то страшна поліційно-військова сила Москви, як її традиційна зброя у завойовуванні своїх близьких і далеких сусідів. Це — доктрина „розкрадання з нутра" суспільства тієї країни, що стала предметом уваги московських імперіялістів. Засвоїли її московські військово-політичні стратеги ще в монгольсько-татарську епоху своєї історії. Генерал царської Росії Іванін ще 1875 року нагадував своїм сучасникам головну напрямну тієї доктрини:

— „Дезорганізуйте все, що конструктивне у ваших ворогів... Встановляйте зв'язки з найпідлішими серед них; робіть всякі перешкоди їхньому урядові; сійте незгоду і невдоволення між його громадянами; молодших нацьковуйте проти старших... Всюди утримуйте своїх шпигунів..."

Доктрину завойовування країни чи суспільства шляхом внутрішнього розкладу конструктивних сил, установ і осіб перейняла від царської Росії комуністична Росія під видом СССР. Марксо-ленінська влада розвинула і вдосконалила цю доктрину: поки збройні сили атакуватимуть дану країну із-зовні, треба з нутра послабити відпорність на цей наступ у мисленні її окремого громадянина.

Кожне суспільство під такою психологічною атакою відчуває збентеження і тривогу. Тому і сумлінні люди в нашому суспільстві запитують одні одних: — Якими критеріями керуватися у зустрічі з тими, що говорять про інтереси українського народу, але можуть нести йому загладу?

Законодавчі критерії

Патріот з непідробним українським світоглядом відзначається єдністю своїх слів і діл, що виникають з історичних законодавчих актів українського народу, а не тільки з побутових традицій.

Від проголошення Української Народної Республіки „самостійною ні від кого незалежною державою" (22 січня 1918 року) минуло вже 60 років. Від того державницького „кроку вперед" нікому з українців не вільно робити ні півкроку назад, якщо мова про самовизначення народу. Тому, хто знецінює те рішення українського законодавчого зібрання, хто пропонує замінити його колоніяльним статусом Української ССР або „вітчизною соціялізму", той не український патріот, а речник чужоземної сили.

Другим законодавчим критерієм українського патріотизму є вірність даної людини законодавчому актові про єдність усіх українських земель. Саме 22 січня 1919 року виборні представники українського народу схвалили Закон про об'єднання основних українських земель в єдиній соборній українській державі — від Карпат по Кубань.

Хто в ім'я ілюзорних „дружніх стосунків" з діячами сусідніх національностей „скорочує" обсяг того Закону і готовий виректися будь-якої окраїнної области „соборної України", той не патріот, але відступник. Ніхто — ні вчений, ні політик, ані світський чи духовний мученик — не має права торгувати здобутками, що їх тоді — після століть неволі! — український народ відвоював своєю зброєю і законодавчими актами.

По ділах пізнаєте їх

Вірність цим двом критеріям українського патріотизму можна легко доказувати словесними заявами чи хоча б своєю присутністю на врочистих відзначуваннях роковин 22-го січня. Тому словесний патріотизм треба перевіряти ділами даних осіб.

Насамперед, щирий патріот визнає у принципі та на ділі, що сьогодні немає важливішої справи для українців по всьому світі, як боротися за привернення законного становища на території України: за відновлення самостійної, соборної, ні від кого незалежної української держави з народовладною системою правління.

Хто, всупереч цьому принципові, пропагує залежність українського народу від будь-котрого сусіда в ім'я т. зв. широкопростірної концепції... Хто в ім'я чужоземних релігійно-церковних центрів нехтує прагнення віруючих українців мати свою національну Церкву... Хто керується чужоземною науковою „об'єктивністю" і фальшує історію України або її сучасне буття, — той не патріот, а слуга чужої сили.

Щирий український патріот не лише зберігає вірність законодавчим актам свого народу і змагає до відновлення їх на ділі в Україні; він і визнає, що до цієї мети веде лише один шлях: усамостійнення України в результаті розвалу останньої колоніяльної імперії.

Тим часом речники т. зв. „комунізму з людським обличчям", неомарксисти, культурники-атеїсти, інтернаціоналісти-демократи, а то й анархісти всіляко силкуються вибити з тямки українців навіть згадку про революційно-збройний метод боротьби за визволення України. Ба, навіть слово „визволення" вони висміюють, хоча кожна відстала національність в Африці чи в Океанії сміє визволятися, а тільки українцям невільно робити цього.

Це — поновна спроба перетворити українців у „травоїдів" (як писав І. Франко), повернути їх до того стану, в якому вони були перед політично-збройними здобутками українського народу 1917-1921 років.

Тому на запитання — Як відрізнити щирого українського патріота від фарбованого лиса? — відповідь проста:

Не той патріот, хто каже „Люблю Україну", а той, хто своїм щоденним життям, науковими, економічними, духовими, політичними і збройними заходами допомагає українському народові вирватися з останньої колоніяльної „тюрми народів".

ПОЛЬСЬКІ СТУДЕНТИ НА РОБОТАХ У ШВЕЦІЇ

(М. Д-ий) — Швецію відвідують кожного року східньоевропейські студенти, щоб працювати під час вакацій. Найбільше студентів приїжджає з Польщі і трохи з Чехо-Словаччини й Мадярщини. Східнім німцям не дозволяє виїздити туди їхня влада. Як досі, то ті молоді люди не зустрічали ніяких труднощів для виїзду. Власті дозволяли їм на це як тільки вони мали пашпорт, який доказував, що вони дійсно студенти й мають при собі досить багато грошей для оплати подорожі.

Російський еміграційний місячник „Посєв", що виходить у Франкфурті, приніс інтерв'ю з польськими студентами-робітниками, з яких деякі є дітьми визначних комуністичних службовців. Інтерв'ювер Антонов говорив із студентами по-польськи. Фактично, всі студенти казали, що хочуть вертатись до свого краю. „Самособою, тут краще, — казали вони — але для нас немає будучини на Заході. Ми не марксисти, але теж не є за тим, щоб наново привертати капіталізм". Всі студенти були дуже добре поінформовані про Захід, знають про Солженіцина й Сахарова й назагал про внутрішню опозицію в СССР. На запит, чи вважають можливою докорінну зміну в Польщі, була відповідь:

„Ні. В Польщі є чимало нарікань і незадоволення, але льокального характеру. Уряд завсіди вміє знайти „козлів відпущення". Треба покинути надію про повалення комуністичного режиму". Зміни повинні б почагися від Москви, а не від Варшави, або Праги, — казали вони. Народи Східньої Европи мали б злучитися, включаючи й СССР, а це є неправдоподібне. Не тільки строга контроля, але також національні упередження, територіяльні конфлікти й багато інших причин відіграють почесну ролю. В самій речі все залежить від росіян, — кінчає „Посєв".

В інтерв'ю заторкували теж інші важливі справи. Багато студентів критикували постачання харчів і суспільні умови в їх країні. Ніодин із студентів не відмовлявся дати відповідь на якунебудь тему, хоч усі вони знали, що за ними слідкують аґенти безпеки. Антонов каже: „Щоб тільки наша російська молодь могла працювати закордоном під час вакацій", але додає: „Власті ніколи не дозволять на те".

Польські журнали часто займалися справами їхніх молодих земляків, які працюють як сезонові робітники за границею, й містили їх листи. Студентських робітників тяжко контролювати. Митні службовці не питають, відкіля вони мають звичайно невеличку суму твердої валюти, ані теж про походження авт, якими часто подорожують. Польський нарід дивиться на студентів, які фізично працюють у чужих країнах. Деякі кажуть, що фізична праця приносить честь людині, інші, що на цьому терпить національна гідність Польщі. Студенти звичайно соромляться признати те, що вони працювали, щоб заробити гроші, щоб могли відвідувати театри й музеї, або купувати дорогі вбрання. Чують також приємність у тому, що можуть похвалитися своїми пригодами й закупками. Польський найбільш почитаний тижневик „Політика" підтримував думку вакаційних робітників, кажучи, що молодь має тоді нагоду вивчати чужі мови, польські студенти-робітники поправляють закордонне поняття про польських інтелектуалістів. „Політика" критикувала міністерський розпорядок, який каже, що прохання про студентський пашпорт повинні бути признавані студентам щойно тоді, як вони склали екзамени. В такому разі — заявляє тижневик — польський Айнштайн, який був пересічним студентом, був би ніколи не мав права працювати за кордоном.

Київському радіо не подобається Гарвард

Київське радіо в передачі 12 червня 1978 року, о год. 4:40 після полудня, висловило своє невдоволення з появи нової книжки в Гарвардській Серії Українських Студій.

„В останні роки, — проголосив директор Київського радіо, — зусилля академічного антикомунізму та ідеологів реакційної еміґранщини де-далі більше зосереджують на тому, щоб переписати історію комуністичної партії України через призму концепції плюралізму і національних комунізмів. Нещодавно у видавництві Гарвардського університету в США вийшла друком примірoм, книга „Україна, 1917 — 21 роки: вивчення революції". Її автори намагаються довести ніби значна частина комуністів України перебувала під впливом націоналістичної ідеології. Шукала свій національний шлях до соціялізму. Зіставлення подібних тверджень з реальними фактами дійсности переконливо викривають наклепницький, фальсифікаторський характер" — сказано в повідомленні Київського радіо.

Знову ж київська газета „Літературна Україна" з 21 квітня ц. р. вдарила по „фальсифікаторах від мовознавства", пишучи, що „у Гарварді Б. Струмінський став активно на шлях антирадянської пропаганди у мовних питаннях".

З НАШИХ БУДНІВ

ПІД ОБСТРІЛОМ КРИТИКИ

Коли ще був жив-здоров мій сусід із славного Звенигороду, покійний сотник УГА, П. Прудиус, він, бувало, завжди зусрічав мене в неділю під церквою святого Юра такими словами:

— Ну, як там тримається ваша пані Татушиха?... Чи вже зробила собі перманент фризуру на пікнік до Гленкова?... А скажіть їй хай шанує і поважає містера Татуха і не гримає на нього, щоб не дістав гартатаку! Ви ж бачите, що тепер робиться на світі: люди падають, як мухи!

Так, як покійний пан сотник, земля йому пером, любив студіювати діялоги панства Татухів, інтересувався їхніми буднями, так, для прикладу, одна пані добродійка з Літературно-Мистецького Клюбу в Ню Йорку має їх, моїх шановних земляків, просто за ніщо...

— Слухайте, — порадила мені, так „від серця", на останньому п'ятницевому вечорі ЛМКлюбу, — дайте собі нарешті спокій з тими вашими Татухами! Вишліть їх на Союзівку, або на Фльориду, нехай собі там плюскаються в теплій водичці, замість бовтатися на сторінках „Свободи". Не гнівайтесь та й не ображайтеся, але „Татухи" не підходять до рівня ваших фейлетонів... Таких, наприклад, як „Анна Кареніна"! Оце був майстерштик!

Того ж таки вечора, пригадую на політичному перелазі в Клюбі „Лис Микита", котрийсь із засідаючих там патріотів розкритикував мене за „Анну Кареніну".

— Чи ви, пане письменнику, — спитав мене, — не маєте кращих тем для ваших фейлетонів, аж мусите присвячувати свої будні такому ряному кацапові, яким був граф Толстой?... Ви хіба не знаєте, що його дочка, госпожа Толстая, очолює в Америці Толстовський Фонд, що обертає українські душі в малоросійські?

— Вибачте, — кажу йому, — але ж фільм „Анна Кареніна", про який я писав у „Свободі", накрутили англійці, не москалі.

— Або англійці кращі? — перебив мене патріот на цьому слові. — Хіба вони не видали в Лінцу совєтчикам у руки цілого Козацького корпусу?...

Так ми докотилися від панства Татухів і „Анни Кареніни" до... репатріяції козаків. В цьому місці ставимо покищо крапку і зачинаємо короткі вакації.

Ікер

Стефанія Стахнева

НА СЛУЖБІ БОГОВІ І НАРОДОВІ

(10-ліття Сестрицтва ППБ при парафії свв. Володимира і Ольги в Чікаго)

У липні 1978 р. мине десять років від часу як за благословенням Патріярха Йосифа постала парафія свв. Володимира і Ольги в Чікаго. Члени цієї парафії вступлять у нове десятиліття, в новий етап праці для поширення ідеї помісности Української Церкви. Одною віткою цієї парафії є Сестрицтво Покрова Пресвятої Богородиці, що зорганізувалося 6-го листопада 1968 р. під патронатом першого душпастиря, о. крилош. Павла Джулинського, щоб допомогти проводові зцементувати фундаменти новопосталої парафії та розгорнути великі пляни духовно-релігійного плекання душ і культурно-освітньої та харитативної праці.

Як перша дитина парафії, Сестрицтво започаткувало ювілейні святкування ширшими сходинами в неділю, 5-го березня ц. р., щоб підвести підсумки зі своєї праці та вшанувати першого свого духовного опікуна о. крил. Павла Джулинського, за його жертвенні труди. Пройшовши довгий життьовий шлях українського патріота-душпастиря, вояка та будівничого, о. Павло зрікся заслуженого, безтурботного життя у малій парафії і на поклик Їх Блаженства очолив нашу парафію.

Програмою вела колишня, перша голова Сестрицтва, Орися Гарасовська. На її заклик запалено свічі на столах, щоб любов усіх нас об'єднала, щоб Господь благословив усі наші шляхетні почини, скріпив сили на чергові зусилля, щоб правда все жила в серцях людей, що служать святій ідеї визволення України та рідної Церкви. Молитвою „Отче Наш" з'єднались наші душі з Богом.

Сусанна Казанівська — голова, накреслила десятилітню історію Сестрицтва: створення традиційної парафії Їх Блаженством Йосифом та заснування Сестрицтва Покрова Пресвятої Богородиці під опікою о. крил. Р. Джулинського і з великою допомогою паніматки Стефанії, нашої першої сестриці. Нашим першим приміщенням був собор св. Князя Володимира, в якому дружньо з братами і сестрами православними протягом п'яти літ ми ділили долю. Тут розвинулась наша діяльність. Розроблено статут, обрано першу Управу в складі: Орися Гарасовська — голова, Ірина Городиловська, Зиновія Бігун, Марія Скоромох і Олександра Савина — члени.

Минали роки. Головування перебрала Ірина Городиловська, щоб продовжувати працю своєї попередниці, вносячи нові ідеї і пляни, не жаліючи духових а також фізичних сил. Знеможений відповідальною працею о. П. Джулинський передав провід парафії в енергійні руки молодого душпастиря, о. Маріяна Бутринського. Оновлені новими силами ми йшли твердим шляхом вперед до мети — збудувати свій власний храм для Собору душ. І ми перейшли у свій храм, прощаючи собор князя Володимира, вдячні за добре серце і вияв братньої любови. Поширена до числа 45 осіб Управа поділила свою працю на шість головних референтур: культурно-освітню, імпрезову, господарську, фінансову, суспільної опіки і пресову. Вони складали, перевірений Контрольною комісією звіт на Загальнім Зборі кожного року. І звітували про кожномісячні ширші сходини з референтами на актуальні теми, різного роду імпрези, напр. Голодний Обід, Масляниця, Брат-Братові, показ моди, участь у загальнопарафіяльних і громадських імпрезах Чікаго, бенкет на пошану поета Романа Завадовича, з якого чистий прибуток в сумі 500 дол. передано на видання дитячої літератури, організаційний виїзд на Євхаристійний Конгрес, на прощу до Риму, ділова участь в організуванні та з'їздах Союзу Українських Братств і Сестрицтв, заступником голови якого є сестр. О. Гарасовська, а також моральна і матеріяльна підтримка братніх парафій.

Подібну допомогу систематично проводить Суспільна Опіка Сестрицтва. Крім моральної піддержки хворих і потребуючих у нутрі парафії, вона поширила свою діяльність на цілу діяспору, а також і в Україну. Суму 11,712 дол. протягом десятьох років видано на допомогу місцевим потребуючим, жертвам повені в Югославії, потребуючим у Бразилії, на удержання питомців в Інсбруку, на допомогу дисидентам в Україні.

У лоні Сестрицтва, за почином О. Гарасовської, зродилась маленька організація, яка зчасом розвинулась у велику Театральну Студію Молоді, що тепер є гордістю парафії.

Іншим родом мистецтва займається група сестриць-вишивальниць, яка оригінальним узором прикрасила обруси в церкві і приготовляє нові узори на зміну. Вона також постачає вишивані речі вишивкарській будці на Осіннім Ярмарку, який щороку є великою атракцією для відвідувачів.

Господарська група — це джерело матеріяльних прибутків. Крім прибуткових імпрез вона приготовляє на продаж печиво, вареники, видає обіди. Недільні перекуски дають змогу парафіянам провести приємно час з приятелями по Службі Божій. Вислідом муравлиної праці господинь є сума 205,000 дол. вложених у будову храму та 11,270 дол. на Патріярший Фонд. Це моральна винагорода за працю трудолюбних сестриць і їхня гордість.

Членство Сестрицтва в останньому часі зросло до цифри 210 осіб. Вони, дружні і об'єднані, повністю віддались парафіяльним справам без винагороди і бажання похвал.

Це характеристичний звіт довголітньої голови, С. Казанівської, яка є душею Сестрицтва, взором доброї організаторки і разом з іншими членами управи гідною репрезентанткою на громадських імпрезах. Разом з попередніми головами, О. Гарасовською і І. Городиловською, та з усім членством вони вкладали максимум праці в розвиток своєї парафії, щоб допомогти Проводові зберегти українську Церкву з її духовими надбаннями.

На закінчення свята промовив о. митрат Маріян Бутринський. Він висловив подяку і признання за величезний духовий і матеріяльний вклад Сестрицтва у побудову Божої Обителі, яка стала одною з гідних загальної уваги будівлею не тільки Чікаго, але всіх українців діяспори, другим по римській Святій Софії бастіоном української духовости та збереження обряду і традицій.

Академія на пошану Симона Петлюри в Торонті

Товариство сприяння Українській Національній Раді, Український Національно-Демократичний Союз та Союз колишніх Українських Вояків улаштували святкову Академію на пошану Президента Української Народної Республіки, Головного Отамана Військ і Фльоти УНР Симона Петлюри. Академія відбулася у неділю, 28-го травня ц. р. в залі катедральної громади св. Володимира в Торонті.

У гарно прибраній залі, не дивлячись на гарячу літню погоду й інші імпрези тієї ж неділі, зібралося понад 100 людей. На сцені красувався величезний портрет Симона Петлюри, а по обох боках висіли український і канадський прапори. Зі сцени на всіх нас дивилися його лагідні сірі очі і сповнювали наші серця пошаною і пієтизмом до цієї найбільш визначної постаті в боротьбі за самостійну соборну Українську Державу у нашому сторіччі.

Академія розпочалася канадським гимном, що його на фортепіяні заграла Тереса Олійник. Коротким вступним словом Арсен Степанюк, голова святкового комітету, відкрив Академію, вітаючи присутніх, зокрема Преосвященого Владику Миколая, всечесних отців, учасників визвольних змагань, визначних гостей і всю святочну громаду та закликав хвилиною мовчанки й повстанням з місць вшанувати Президента Української Народної Республіки, св. пам. Симона Петлюру і усіх поляглих в боротьбі за волю України.

У мистецькій частині програми взяла участь наша надійна молодь. Могутнє враження зробив виступ Одумівського Ансамблю бандуристів ім. Гната Хоткевича під умілим керівництвом Валентини Родак і Ольги Маркус. Программа була різноманітна і цікава. У першій частині їхнього виступу ансамбль бандуристів і юн. одумівський співочий гурток виконав „Встає хмара з-за лиману", народний мотив на слова Тараса Шевченка. „Музичний момент" муз. Г. Китастого виконав гарно соліст М. Бучинський. Потім цілий ансамбль заграв народну пісню в обр. М. Лобка „Ой там на горі".

Святкову доповідь виголосив відомий письменник Улас Самчук. Письменник підійшов до української проблеми з погляду світової історії. УНР як така, тепер на мапі не існує, її покрила червона пляма. Але концепція Української Народної Республіки живе й буде далі розвиватися. Ця концепція народних республік є тепер домінуючою у світі, яку стверджує хартія Об'єднаних Націй.

Трагедія 25-го травня 1926 р. не вбила ідей Симона Петлюри. Ця трагедія навпаки сприяла розвиткові української нації.

Нашою метою тепер є збалянсувати українську духовість. Треба забути міжпартійні незгоди, згадуючи слова гетьмана Івана Мазепи: „През незгоду ми пропали". Пригадаймо теж як Симон Петлюра, ставши на чолі Української Держави, вийшов з партії, кажучи: „Сучасна ситуація тяжка, всі творчі сили мусять взяти участь.

Немає другого державного мужа в новітній історії України такого як Симон Петлюра, який у тяжких обставинах відродження країни 1917 — 20 рр. три роки вдержав Державу. Зберігаймо ж той дарунок долі: УНР і Симон Петлюра.

Після доповіді ми ще раз почули мелодійну гру на бандурах. „Віночок з українських пісень", обр. Бобиря, дует, виконали О. Маркус і М. Бучинський. „Гомін степів", сольо, муз. Г. Китастого виконав М. Бучинський.

Люба Маґденко, яка має гарну дикцію і приємний тембр голосу деклямувала 2 вірші: „25-го травня 1926 року" автор Євген Маланюк та „Прийде час" автор Василь Онуфрієнко.

Знана нам піяністка Тереса Олійник чудово виконала „Море" — прелюд — муз. Салім Пальґрема та „Ноктюрн" — Е мінор муз. Ф. Шопена. Надзвичайні музикальні здібності молодої піяністки, гарно дібрана програма та мистецьке виконанням знайшли відгук у серцях слухачів.

Квартет „Любисток" під музичним керівництвом Олени Глібович причарував цілу залю. Четверо молодих дівчаток, Тереса Вольницька, Зеня Кобдай, Маруся Копистинська, Ганя Лепка та їх блискуча акомпаньяторка Христина Ігнатович, виконали чудово три пісні: „Молитва за Вкраїну", сл. В. Клочурака, муз. А. Гнатишина, „Виростеш ти сину" на слова В. Симоненка та „Україно", сл. В. Симоненка, муз. Марії Юреїв. Хочу ще додати що ці дівчатка чарували слухачів не тільки своїм співом, але й гарними вишиваними суконками.

Дальшою точкою було висвітлення прозірок, які зібрав Петро Шкурка, з доби визвольних змагань 1917 — 20 рр. Зокрема були цікаві коментарі до цих прозірок, в яких була добре схарактеризована особа Симона Петлюри, як великого державного мужа, що став символом боротьби за самостійну соборну Українську Державу.

На закінчення Академії Тереса Олійник заграла „Ще не вмерла Україна". До її акомпаньяменту усі присутні долучилися могутнім співом.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Посвячення площі осередку св. Андрія на Фльориді

(ПР) — У вербну неділю, 23-го квітня ц.р. святочно посвячено п'ять і півакрову площу під будову церкви й осередку ім. св. Андрія в Норт Порт і Ворм Мінерал Спрінґс. Акту посвячення довершили український католицький священик із Ст. Петерсбурґу о. Стефан Адамяк та український православний священик із Детройту о. Володимир Мельник. Поверх три роки діє тут уже організована українська громада, членами якої є православні й католики та політично зрізничкована ціла українська спільнота, але від самого початку тут майже повна гармонія й єдність. Хоч і громада зростає і в зимовому сезоні посилюється численними туристами з Канади й ЗСА, то все таки пенсіонери, що творять більшість громади, не всилі побудувати двох церков і народного дому й тому рішено тимчасово побудовати одну святиню, де могли б відправляти Богослуження священики обох обрядів та де можна б влаштовувати й всі культурні імпрези громади. Тому й закуплено площу, а тепер переводяться збірки на будову церкви-осередку.

Напротязі цілого місяця перебував на відпочинку о. Евген Бобович, український католицький парох Торонта, який кожної неділі й на свято Благовіщення відправляв Служби Божі в яких брали участь не лише українці католики, але й українці православні. По виїзді о. Е. Бобовича громада запросила православного священика з Мічиґену о. Володимира Мельника, який відправив Службу Божу на вербну неділю й по мированні роздав галузки верби, які привіз із собою на прохання голови громади В. Різника, бо на Фльориді їх не легко дістати.

По Службі Божій, в якій взяли участь православні й католики, члени й гості прибули на полуденок, що їх приготовило жіноцтво громади, при столах на церковній площі.

В год. 3-ій по полудні приїхав з Ст. Петерсбурґу о. Адамяк і він разом із о. В. Мельником стали до відправи молебня посвячення площі. Всі присутні, — куми посвячення, держали сині й жовті стяжечки, а над ними лопотіли прапорці розтягнені між пальмами недавно очищеної площі, а перед престолом по обох боках пальми повівали американський і український прапори. По закінченні молебня обидва священики посвятили площу й покропили й побагословили присутніх. Отець В. Мельник у своєму слові хвалив громаду за її постанову творити одну спаяну громаду, щоб спільними силами можна було побудувати храм Божий і осередок, який буде власністю громади й буде служити цілій громаді. На закінчення сенатор Павло Юзик, почесний голова Осередку ім. св. Андрія, подякував обом священикам за посвячення площі й всім присутнім за участь та в асисті обох священиків перетяв стрічку, що загороджувала вступ на площу. Закликав усіх до жертвенности й праці, щоб уже в черговому сезоні закінчити будову церкви й щоб нарешті не треба було нам скитатися по чужих залях і церквах, та щоб можна було пожвавити ще більше релігійне й культурно-освітнє життя української спільноти в Ворм Мінерал Спрінґс і околиці.

Ще довго гомоніли розмови на церковній площі, ще довго туристи оглядали прекрасно положену площу осередку, ще довго касирка Павлина Різник вписувала до пропам'ятної книги імена кумів посвячення й їхні пожертви, що досягли однієї тисячі долярів.

Міжнародне відзначення

Оттава (ОУПС). — Селективно-еволюаційний Комітет Міжнародного Конгресу Фонетичних Наук признав проф. Яр. Рудницькому з Канади відзначення „Сертіфікат оф Аворд" за його доповідь про „Фонетичні аспекти тримовности", що він її виголосив на конгресі в грудні 1977. Розглядаючи різні доповіді на цьому конгресі, згаданий Комітет визнав доповідь проф. Рудницького, як „запрошеного доповідача", за видатний вклад у розвиток фонетичних наук. В ній проф. Рудницький уперше дав аналізу „тримовности" з фонетичного аспекту, беручи за основу англо-франко-українську тримовність, головно в Квебеку, де багато українців говорять плавно цими трьома мовами. Тепер проф. Рудницький під авспіціями Міжнародного Т-ва Фонетиків досліджує українсько-іншомовну тримовність на інших теренах українського поселення в вільному світі.

Замість квітів на могилу

бл. п.

СТЕПАНА ВІЗНИЦІ

приятелі жертвували на Фонд Катедр Українознавства при Гарвардському Університеті, Українських Політв'язнів і на Пресовий Фонд „Нашого Життя":

Баранський	2.00	Кобзяр О.	20.00
Бердей Ю.	1.00	Козак	5.00
Біланич А.	10.00	Козловський	1.00
Біленький М. І.	25.00	Інж. Левицький	5.00
Бук К. А.	20.00	Лопатинський Ю. А.	20.00
Бура Орися Ф.	25.00	Лямпіки	10.00
Бура Г.	2.00	Льорх С.	10.00
о. Бура І.	5.00	Морозова Л.	50.00
Вох П.	10.00	Д-р Макаревич І.	10.00
Гошовський	2.00	Михалко М.	5.00
Грицковян М. М.	10.00	Науменко Є.	5.00
Ґінда С.	10.00	Осадчик	5.00
Ґалатий П.	10.00	о. Панасюк	5.00
Ґалатий І.	5.00	Петрочко Д.	5.00
Дмитрак	5.00	Плоскачевські	5.00
Зятик О.	5.00	Рак В. А.	10.00
Зятик Д.	5.00	Ружон А.	10.00
Зятик П.	5.00	Савчук Я.	15.00
Іванчук	10.00	Салик С.	10.00
Івашко М.	5.00	Семанишин	5.00
Івашко І.	5.00	Мгр Стеткевич	10.00
Кіцак В.	10.00	Стець Р. Є.	10.00
Кіцак Д.	3.00	Фанак А.	1.00
Клюфас	5.00	Разом:	$ 422.00

У глибокому смутку повідомляємо Родину і Знайомих, що у четвер, 29 червня 1978 р. в Ірвінґтоні упокоїлася в Бозі наша Найдорожча Мама і Бабця

бл. п.

МАРІЯ МИСЬКО

на 86 році життя

ПАНАХИДА у п'ятницю 30-го червня 1978 р. о год. 8-ій веч. в похоронному завед. Caffrey and Son Funeral Home, Lyons Ave., Park Pl. в Ірвінґтоні.

ПОХОРОН в суботу 1-го липня 1978 р. о год. 10-ій рано на цвинтар Hollywood Memorial в Union, N.J.

Горем прибиті:

сини — СТЕПАН, МИХАЇЛ і ВАСИЛЬ
кузинка — ЙОГАННА РИЧ
5 внуків, 8 правнуків

З болем доносимо, що 26-го червня 1978 р. померла на 91-му році життя і похоронена в Чікаго

бл. п.

МАРІЯ з ГОРДИНСЬКИХ ҐАДА

довголітня вчителька в Галичині й на чужині.

Залишила дітей, внуків, ближчу й дальшу Родину: в Україні, ЗСА, Канаді й Австралії.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

ОЛЬГА і ПАВЛО КЛИМ — свати

У ПЕРШУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашої Найдорожчої Мамці, Бабці і Прабабці

бл. п.

ЕВГЕНІЇ з МУЛИКІВ МАКАРУШКИ

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ:

в Римі, Італія

в СЕРЕДУ, 5-го липня о год. 8:30 рано у церкві св. О. НИКОЛАЯ в Савт Бруклині

В ЧЕТВЕР, 6-го липня о год. 8:30 рано в соборі ВОЛОДИМИРА і ОЛЬГИ в Чікаго

В церкві ПРЕСВ. СЕРЦЯ у Бінґгамптоні, Н. Й.

Приятелів і Знайомих просимо про молитви за спокій душі Покійної в той день.

Діти, внуки і правнуки

УПРАВА УВАН У США

складає щиру подяку

ОКСАНІ ОПАНАСОВНІ КРИЛОВІЙ

за пожертву на Академію 35.00 дол. в пам'ять свого мужа

ІВАНА МИХАЙЛОВИЧА КРИЛОВА

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В СССР СУДЯТЬ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

1962 році я повернувся до Івано-Франківська, де учителював до 1967 року.

У лютому 1967 року мене арештували, а в травні засудили на три роки позбавлення волі та п'ять років позбавлення права виконувати працю, пов'язану з навчанням молоді, нібито за т. зв. „наклеп на радянську дійсність" і „виховування молоді в націоналістичному дусі". В дійсності, мене судили за то, що в мені пробудилася національна свідомість та за погляди, які суперечать офіційній ідеології. і Мене зробили „єретиком".

Під час слідства начальник відділу КҐБ, підполковник Долгик зі злобою заявив: „Ну, сукин сину, тепер ти багато не дістанеш, але ти ще до нас попадеш". Погроза мала таке значення: мене зачислили до неблагонадійних, себто вписали на чорну листу інакшедумаючих, і від тепер усе буде проти мене, все буде так, як захоче КҐБ.

Напротязі 1970 — 1974 років — провокація за провокацією з боку тайної агентури КҐБ ...21 лютого 1974 року...рішено обшукати мене...Створено кримінальну справу. Тенденційно перекручують зміст (рукописів і творів). Слідство ведеться з наперед вирішеним результатом. Моїх вияснень не беруть до уваги. Судять.

Обласний суд немов загіпнотизований кагебівськими вигадками, в мої вияснення не вірить, не бере до уваги, визнає мене особливо небезпечним злочинцем, рецидивістом і засуджує на 7 років спецрежиму і на 3 роки заслання...

Судіть! Я не боюся тюрми. Не боюся спецрежиму і одягу в поясочки! Вони не змінять моїх поглядів на теперішню дійсність і на життя українського народу. Хіба що вони знищать мені здоров'я, але я не втрачу своєї чести, не загублю сумління і людської гідности. Я не можу видавати себе за того, ким я не є. Я люблю свою мову, свій народ, я поділяю його радости й нещастя. І як добре, що цього не в силі забрати від мене ні один негідник...

Ну що ж, судіть за мову, якою мій народ створив найгарнішу на світі співучу культуру, за погляди, за які жорстоко страждав Шевченко. За мову і погляди Котляревського, Костомарова, Нечуя-Левицького, Лесі Українки й Франка, Єфремова й Грушевського. Я йду за заповітом, який залишили моєму народові його великі сини.

Мене обвинувачують у тому, що я, буцім-то, хотів посіяти ворожнечу між українським і російським народами. Це зроблено, звичайно, для дого, щоб надати моїм діям ворожо-шовіністичного характеру. Ні! Шовінізм треба шукати серед тих, хто сфабрикував ту справу, хто узурпував владу, позбавив нас прав. Я не хочу сказати, що весь російський народ є таким. Справа тут в україножерах, які прийшли на Україну і під покришкою „братерства" продовжують політику російської імперії. Симпатії справжніх російських патріотів по моїй стороні. І це всім відомо. Авторитетні голоси з високих трибун не раз лунали на захист національних прав українців, євреїв і інших неросійських народів, бо там де існує сваволя, там обов'язково буде боротьба. А щоб не було боротьби між моїм і російським народом, я вимагаю справедливости!

Я шаную особу і право кожного народу і хочу, щоб шанували мене і наші права. Цим я виконую мій громадський обов'язок. Але за такі переконання я вже другий раз на лаві підсудних...

Сьогодні, на судовому засіданні, прокурор у своїй промові присвятив багато уваги успіхам і досягненням українського народу, зокрема в західніх областях України. З його слів випливає, що в Україні райське життя, а український народ найщасливіший народ на світі. А мені перед очима стоять живі картини терору і голоду 1930-их років на східній, і 1940 — 1950 роки на Західній Україні, цього найщасливішого народу, коли тисячі невинних людей — дітей, жінок, старих дідів і бабусь гнали на сніги Сибіру і викидали з вагонів під відкрите небо, на 40-градусний мороз, на певну смерть — більшість з них залишилися там навіки.

Чому ви, прокуроре, не хочете згадати про це „щастя"? Або іншу страшну картину: від сходу до заходу сонця працює наш сьогоднішній селянин-колгоспник за цю працю він одержує мізерну платню, яку навіть соромно назвати платнею. Це щастя?

Чи від щастя більшість селянського населення західніх областей України, зокрема гуцули, змушені покидати сьогодні свої родини і рідну землю і їхати на Сибір, Заполярні землі і Далекий Схід у пошуках роботи, а в той же час Україну заселюють мільйонами чужинців.

Ні, не від щастя! Все це наслідки колоніяльної політики. Створені всі умови для того, щоб українець перестав бути українцем...

Розстріляйте мене! Іншим я ніколи не буду! Це все! З Богом! Нехай буде Його воля свята!

Незабутній вечір у Монтреалі

„Зимові Зорі" — це назва імпрези, що її влаштували юні сумівці 19-го лютого цього року у Монтреалі. Це вже третя з черги вдала імпреза, на якій наша сумівська молодь має нагоду виявити свої таланти та виробляти самопевність. А це зокрема завдяки добрим організаторам цієї імпрези, які в мистецький спосіб передали нам глядачам їхнє знання. Особливе признання треба скласти старшому юнакові Василеві Біленському і друзям: О. Гуменному, Е. Чолієві й Р. Блащакові, які з військовою прецизійністю змінялн сцен ку за сценою. Взявши ще й до уваги велику кількість дітей, старшого юнацтва й інструментів, то треба признати, що це коштувало організаторів цього вечора великого труду й знання.

І хоча це була аматорська імпреза, бо брали в ній участь малі діти, то однак, не бракувало там уже професійних сил, гумору і сатири, з виявом чистої української культури. Багато є нарікань на нашу молодь, яка марнується, одначе є частина, яка зуміла втриматися на поверхні того шкідливого оточення і почала самостійно шукати собі нових шляхів до самовиявлення. Це сталося завдяки першим ініціяторам, а саме ст. юначці Олі Фармус, Гані Кардаш, Лесі Березовській і Гані Туцькій і членам тодішньої Булави, які започаткували пописи самодіяльности. Початки були тяжкі й непевні, одначе імпреза була вдала, що й заохотило до дальшої праці.

У тій імпрезі, яка відбулася у 1977 році, юнаки Т. Кушнір і ціла Кошова управа вклали ще більше труду й в цей спосіб поставили тверді основи й запоруку на черговий попис самодіяльности. Будучі організатори вже не будуть журитися, чи імпреза буде вдала, чи ні? Єдиною їхньою турботою може бути, як помістити всі виступи в одну програму.

Імпрезу відкрив ст. юнак Евген Чолій, який привівавши присутніх, жартуючи попросив їх, щоб вони не дуже критикували їх за малі недотягнення (яких до речі не було) і передав дальший провід програми Наталці Прихідній і Петрові Кісілеві, які у фаховій формі й чистою українською мовою проводили цілою програмою.

В імпрезі брали участь: Христина Коваль — сольоспів, разом із юнаками Михайлом Пастернаком і Стефаном Мердоком, які грали на гітарах та дівоче тріо „Перепілки", які дуже гарно заспівали свої пісні в двох частинах програми. Старші юначки з Роя „Соняшник" дали скеч-гумореску, вміло виконуючи свої ролі.

Дуже приємне враження зробив на публіку новостворений музичний ансамбль „Дніпрові хвилі" під керівництвом юнака Юрка Несторука; в склад ансамблю входять юнаки: В. Біленський, Р. Мазепа й Ю. Трусяк; вони відспівали дві пісні, а саме: „Ой Хмелю мій Хмелю і „Карі очі". Старша юначка Олеся Коваль, дочка п-ва Ів. Коваль, знаних добре в Монтреалі громадян, виконала на фортепіяні дуже гарно Сонатіну Бетговена. Це не перший виступ панни Олесі, ті особи, які мали нагоду раніше послухати її гри на фортепіяні, признають, що це вже професійна сила.

Приємно було побачити оркестру „Трембіта" в новому складі під мистецьким керівництвом Юрка Кулицького, яка відограла вальс „Бутончик" і „Карі очі", ця оркестра є прикрасою монтреальської громади; вона вповні відновлена, переорганізована під новим керівництвом Юрія Кулицького, що і є запорукою, що ця оркестра може бути однією з найкращих.

На закінчення першої частини виступили наші наймолодші танцюристи під керівництвом Олеся Цапа, виконуючи „Полтавський танець".

Друга частина імпрези почалася виступом мандоліново-гітарного гуртка під мистецьким керівництвом мґра С. Гарасимовича, яка дуже гарно виконала кілька пісень. Після того виступила знана вже з попередніх виступів юна сумівка „наймолодша зірка" Мартуся Білик, гарно відігравши на фортепіяні чотири композиції — Сонату „С" В.А. Моцарта і в'язанку українських пісень, а саме: „А я люблю Петруся", „Заграй ми цигане" і „Реве та стогне".

Щоб змінити настрій, старше юнацтво дало скеч „Пані в кухні", а „деклямація" Р. Блищака не давала глядачам здержатися від сміху. Відтак, знову виступила танцювальна група старшого юнацтва СУМ під керівництвом О. Цапа, гарно виконавши кілька народних танців, зокрема виписалося тріо, яке затанцювало „Гуцульський танець". Опісля виступила старша юначка Анна Гладка зі своїм молодшим братом, які на акордеоні заграли одну пісню. Останнім виступив музичний ансамбль „Дніпрові хвилі", співаючи такі пісні: „У вишневому садку" і „Розпрягайте хлопці коні".

На закінчення імпрези сумівці Н. Прихідна і П. Кісіль склали подяку всім учасникам імпрези й тим друзям, які технічно допомогли зреалізувати заплановану імпрезу, а саме: Т. Доманчукові, Д. Кукаві й І. Кушніреві. Організатори також склали щиру подяку присутнім за численну участь і попросили нового голову О СУМ мґра Г. Ощипка, який висловив признання організаторам, заохотивши нашу молодь до ще кращих успіхів. Голова мґр Ощипко виявив свою радість з присутности великого числа молоді, яка прийшла подивитися на осяги своїх друзів і подругів.

В.Б.

МАЛЕНЬКІ НАШІ РУКИ

(Закінчення зі ст. 1-ої)

зв'язку з Міжнародним Роком Дитини. Теми конкурсів і зайнять можуть бути різноманітні — вони повинні розвивати у дитини почуття української ідентичности та виховувати її у почутті відповідальности за її майбутнє довкілля серед якого вона колись буде жити, працювати і виховувати з черги нові покоління. Сьогоднішня бо дитина є батьком завтра...

Закінчення шкільного року Школи Українознавства в Кергонксоні

Святочне закінчення шкільного року, яке відбулося дня 17-го червня ц. . зачалося Службою Божою, що її відправив новий парох о. Антін Павлюк

Опісля в церковній залі відбулася програма; її приготовили учителька школи Олімпія Васьків при співпраці учительок — Лідії Яців і Марти Хоманчук. Декляматори вив'язалися вповні зі свого завдання, а пісні відспівано гарно, з відчуттям.

Місцеве Т-во „Самопоміч", яке дуже гарно розвивається на нашому терені, призначило три нагороди за гарні успіхи в науці. Першу нагороду одержала учениця 9-ої кляси Христя Бедрій, другу — Наталка Гаврилюк, учениця 6-ої кляси, а третю — Антін Хоманчук, ученик 1-ої кляси. Нагороди вручив голова Т-ва „Самопоміч" Степан Олексів, який у своєму короткому слові заохочував до дальших гарних успіхів в науці.

Пані Оксана Ленець, голова 89-го Відділу СУА, який вже 10 літ опікується Школою Українознавства, подякувала о. пароховi і учителькам за посвяту і терпеливість у виховуванню і навчанню молоді, в рідній українській мові. Програму закінчено роздачею свідоцтв, опісля була перекуска, що її приготовили союзянки 89-го Відділу для дітвори і всіх присутніх на імпрезі.

Емілія Ренер

Ширші сходини СУКІП

У неділю, 4-го червня ц. р. відбулись Ширші Сходини Союзу Українських Купців і Підприємців Філядельфії і Околиці у залі „Тризуба". Це були п'ятнадцяті з черги сходини на протязі одного року, починаючи від перших організаційних, що їх скликав д-р Б. Старух, організаційний референт Централі з початку травня 1977 р., в цілі відновлення так важливої організації не тільки для громади, але в першу чергу для самих купців і підприємців. Кожні дальші сходини ділово видвигали проблеми купців і підприємців під сучасну пору. Всі переконалися як як легко привести організацію до упадку, а як важко її поставити знову на ноги. Все ж таки по великих трудах ожила нова одиниця, яка вже нараховує 50 членів, кількість яких зростає. Голова О. Борецький і скарбник І. Щупаківський найбільше причинилися до вербування членства. Вислано шість повідомлень до радіопередачі ім. Блавацького та випущено одне число газетки.

Під час Ширших Сходин розвинулась ділова дискусія. Голос забирали: д-р Ю. Рибак (чартер, забезпечення), І. Щупаківський. О. Борецький. Є. Блавацька, О. Гаврась, М. Елько, І. Вонс, Лупань, О. Коновал, О. Новаківський, О. Бадуляк і З. Квіт. Додатково до активної праці зголосилися І. Вонс і О. Гаврась.

Не перериваючи своєї праці під час гарячого літа рішено скликати ЗаЗагальні Збори на жовтень 1978 р. Успішні Ширші Сходини СУКП у Філядельфії і околиці закрив голова О. Борецький.

З. Квіт

У Філії УКУ в Чікаґо...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

ми релігійного опору у визнаних Церквах і об'єднаннях, як також у тих, що не є леґально визнаними.

В лоні офіційної Російської Православної Церкви в Україні йде намагання знизу її українізувати, а також відроджується ідея національної Церкви у формі автокефалії. Останнє покищо з'являється лише у явних дисидентів. Українська Греко - Католицька Церква існує в різних формах; доповідач подав анатомію цього складного руху, що виявляється від фанатичних груп „покутників", котрі відмовляються від всякої співпраці з режимом, до тих греко-католиків, які зберігають свою віру у рамках офіційної Православної Церкви. Очевидно ґро резистансу виходить з рядів т. зв. катакомбної Церкви.

Сильним є резистанс серед євангелицько-протестантських груп, які готові жертвувати всіми економічно-суспільними привілеями для свободи віри. Останнім часом і в цих гуртках слідне відживлення національної свідомости.

Доповідач подав характеристику ряду осіб-авторів релігійного Самвидаву (В. Мороз, о. Гр. Будзинський, свящ. В. Романюк, Л. Лук'яненко, Й. Тереля, М. Руденко, В. Барладян й інші). Проф. Маркусь підготовляє до друку збірник українського релігійного Самвидаву.

ПОВІДОМЛЕННЯ АДМІНІСТРАЦІЇ

З уваги на те, що в днях від 24-го ЛИПНЯ до 6-го СЕРПНЯ, включно, „Свобода" НЕ БУДЕ ПОЯВЛЯТИСЯ — проситься всіх, хто мав би на цей час якісь оголошення, надіслати їх до публікації перед тією ДВОТИЖНЕВОЮ перервою.

Чергове число „Свободи" в понеділок, 7-го серпня, з датою вівтірка, 8-го серпня.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В ЩОДЕННИКУ „СВОБОДА"

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ
за академії, посмертні згадки, розшуки, подяки $3.00
1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ
за приватні концерти, бизнесові оголошення, (забави, фестини, пікніки, бенкети, банки, продаж домів і т. д.) 5.00
ОГОЛОШЕННЯ НА 8 ШПАЛЬТ, без огляду на їх зміст по 5.00 долярів за кожний інч.

Якщо до оголошення включається знімку — коштуватиме додатково:
Фоторепродукція на одну шпальту .... $ 6.75
Фоторепродукція на дві шпальти 8.50
Фоторепродукція на три шпальти 10.00

ОГОЛОШЕННЯ НА ЧЕРГОВЕ ЧИСЛО (2 ДНІ ПЕРЕД ПОЯВОЮ) ПРИЙМАЄТЬСЯ ТІЛЬКИ ДО 10-ої ГОДИНИ ДНЯ.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В АНГЛОМОВНОМУ ТИЖНЕВИКУ (недільне видання) Ukrainian Weekly

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ
за академії, посмертні згадки, розшуки, подяки $ 5.00
1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ
за приватні концерти, бизнесові оголошення, (забави, фестини, пікніки, бенкети, банки, продаж домів і т. д.) 7.00

Оголошення на чергове, недільне видання приймається до ПОНЕДІЛКА, ТІЛЬКИ до 12-ої ГОДИНИ ДНЯ.

ПОВІДОМЛЯЄТЬСЯ всі організації, установи і поодинокі особи, які довгують за оголошення, що адміністрація буде змушена відкинути чергове оголошення, ДОКИ НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ ПОПЕРЕДНІ РАХУНКИ.
Рівночасно з оголошенням, проситься надсилати НАЛЕЖНУ СУМУ.

ТЕЛЕФОНІЧНО ОГОЛОШЕННЯ ПРИЙМАЄТЬСЯ ЛИШЕ У НАГЛИХ ВИПАДКАХ.